

132. Osvoboditev od jarma ceremonij in postave

1 (Gospod:) "S tem vam dajem Božji in življenjski nauk, ki je tako daleč od vsake ceremonije kakor en nebesni pol od drugega; tu ni treba sabata, templja, molilnice, posta, lastne Aronove palice in plašča, dvorogega pokrivala za glavo, skrinje zaveze, kadilnice ter blagoslovljene in še manj preklete vode! V tem nauku je človek vsebovan v vsem in razen samega sebe ne potrebuje ničesar.

2 V starih, zglednih naukih je bil človek, ki je le deloma čedalje bolj žlahtnil samega sebe in se oblikoval v resničnega duhovnega človeka, predstavljen še povsem materialno, zato ga je bilo tudi treba predstaviti v raznovrstnih, duhu ustreznih oblikah, posodah in ceremonialnem ravnanju.

3 V tem Mojem novem nauku pa je človek povsem zedinjen v sebi in s seboj kot v eni točki, tako kakor Jaz sam stojim pred vami tukaj združen z vsem Svojim prejšnjim pravečnim in neskončnim Božanstvom kot na eni točki in vam pravim, da odslej Božjega kraljestva in njegove pravičnosti ne boste več iskali v jeruzalemskem templju ali na Garizimu in tam molili Boga, ampak boste lahko takšno bogoslužje opravljali povsod, kjer je človek!

4 Človekovo srce bo živi tempelj resničnega, enega in edinega Boga in dejavna ljubezen bo edino resnično bogoslužje in ljubezen do Boga bo Njegova edina resnična molitev!

5 Ker pa si resnične ljubezni do Boga ni mogoče niti zamisliti brez dejavne ljubezni do bližnjega in te ne brez resnične ljubezni do Boga, sta obe ljubezni pravzaprav ena sama ljubezen in torej isto čaščenje Boga. Kdor ima to v sebi, ima vse, vso postavo in vse preroštvo, zedinjeno v svojem srcu in nikakor ne potrebuje ničesar več.

6 S tem odpravljam vse staro z Mojzesovo postavo vred, vendar ne tako, kot da tega odslej ne bi bilo treba več spoštovati, daleč od tega, ampak le toliko, kolikor je bilo doslej zunanja, z zemeljskimi kaznimi obdana prisila, da ste morali tako in tako ravnati, kajti takšna je bila postava vsakemu človeku sodnica; **sedela mu je za tilnikom in bila trajna sodba, ki se ji ni mogel ogniti nihče.** Človek, ki živi pod pritiskom postave, pa je s tem očitno prepuščen trajni sodbi; **trajno obsojeni pa je duhovno mrtev in preklet od notranje, božanske življenjske svobode.**

7 Le ko postane postava njegova lastna in se podredi svobodi lastne najsvobodnejše volje; je pri človeku konec vsake sodbe in vsega prekletstva in smrti, in Jaz sem prišel na ta svet predvsem zato, da bi vsem ljudem omogočil osvoboditev od jarma postave, sodbe, prekletstva in smrti, in zato tudi zdaj odvezem vse zunanje in vam s tem resnično vračam vas same; šele s tem boste resnično postali pravi Božji otroci in gospodarji nad vso postavo in sodbo.

8 Če boste vi in torej tudi vaši učenci nenehno nespremenjeno ostali v tej normi, nad vas nikoli ne bo mogla priti sodba, ker ste vendar neodvisni od nje; **če pa si boste le**

v enem ali drugem delu dopustili, da bo dodana stara, zunanja postava in se boste še kakor koli oklepali kake stare, zunanje formalne packe, se boste spet podredili sodbi in smrt bo segla po vas toliko, kolikor se boste sami podredili stari formalni postavi!"

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 5